

Lightnin' Guy

Gerda van Eldik

Guy Verlinde (Lightnin' Guy) is een graag geziene gast op de Belgische en Nederlandse bluespodia. Keer op keer weet de Belgische zanger/slidegitarist met z'n band Lightnin' Guy & The Mighty Gators de zaal plat te spelen. In 2011 wonnen Lightnin' Guy & The Mighty Gators zelfs de Belgische Blues Challenge en op 16 en 17 maart aanstaande mag de band deelnemen aan de Europese Blues Challenge in Berlijn. Opmerkelijk voor iemand bij wie de liefde voor muziek niet bepaald met de paplepel is ingegoten. Als puber ontdekte Verlinde in het plaatselijke jeugdhuis de blues en begon hij in z'n eentje aan zijn muzikale ontdekkingsreis. Hoewel hij onderweg veel lotgenoten ontmoette, vervolgt hij z'n reis tot op de dag van vandaag overwegend alleen. Optredens regelt het podiumbeest nog altijd zelf. 'Als beroepsmuzikant moet je niet te beroerd zijn om de handen uit de mouwen te steken'.

glijdt bergopwaarts

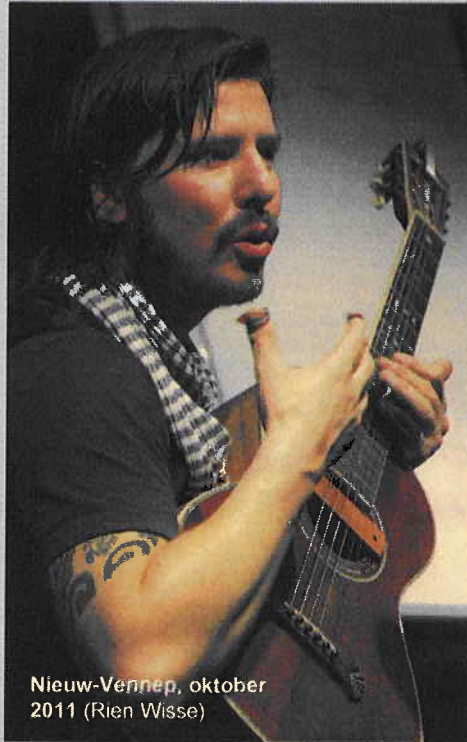
Kwadendamme,
13 mei, 2011
(Marion Wisse)

Met dank aan z'n gitarist...

Eerst maar eens het grote mysterie oplossen: waar komt de naam 'Lightnin' Guy' vandaan? 'Die bijnaam kreeg ik van de gitarist van mijn eerste bandje Smokin' Chillums', helpt Verlinde ons meteen uit de droom. 'Volgens hem straalde ik zoveel energie uit, dat vond hij wel 'lightnin''. De tiener Verlinde kon toen niet vermoeden dat die inval van z'n gitarist later van pas zou komen. 'Ik kwam erachter dat ik het liefst m'n eigen ding doe, met m'n slidegitaar en harmonica. "Dan doe ik het ook maar onder m'n eigen naam", dacht ik. Guy Verlinde bekt echter niet zo lekker, verre van bluesy zelfs. Toen ben ik die oude nickname weer gaan gebruiken. Misschien dat het in de toekomst Lightnin' Guy Verlinde wordt of zoiets, maar nu is het Lightnin' Guy'. Het gaat misschien wat ver om z'n carrière als beroepsmuzikant ook een mysterie te noemen, maar erg voor de hand lag het niet dat Verlinde, geboren in het West-Vlaamse Aartrijke, verslingerd zou raken aan blues. De Belg komt allerminst uit een muzikale familie en Aartrijke staat niet bepaald bekend als een oord van rock 'n roll. Het plaatselijke jeugdhuis bleek echter z'n redding. 'Daar werd ik geïntroduceerd in blues- en rockmuziek. Het was de tijd van de grunge. Nirvana en Pearl Jam,... dat werk. Ik vond dat fantastisch, maar ik werd voornamelijk beïnvloed door Led Zeppelin, Bob Dylan, Neil Young, Rory Gallagher en, uitaard, blues'. Bijna was Verlinde trompettist geworden. 'Ik wilde heel graag, maar bij de fanfare zeiden ze dat m'n lippen te dik waren... Ik moest maar tuba gaan spelen. Daar was natuurlijk niets cools aan, zo'n klein jochie met zo'n grote tuba'.

Als een speer

Z'n trompetverleden ligt intussen ver achter hem. Tegenwoordig verovert Verlinde met Lightnin' Guy & The Mighty Gators de Belgische en Nederlandse bluespodia door avond na avond een gevarieerde en energieke show neer te zetten. Het gaat hard met Verlinde, die trouwens nooit had gepland om beroepsmuzikant te worden. 'Muziek was

Nieuw-Vennep, oktober 2011 (Rien Wisse)

en is gewoon zo'n grote passie, ik werd er simpelweg ingezogen. Het begon natuurlijk met een eigen bandje. In het begin waren we al blij als we überhaupt mochten optreden. Als het goed ging, konden we drie à vier keer per maand spelen. Vervolgens konden we een demo maken, een keer in Nederland optreden... Zo is het verder gegroeid'. Over een leven als fulltime bluesmuzikant had Verlinde aanvankelijk z'n twijfels. Die vraag stelde hij zichzelf niet

m'n baan kwijt door de economische crisis. Gelukkig kreeg ik een platencontract bij Parsifal en had ik al heel veel optredens kunnen regelen voor 2010'.

Misère

Ondanks het succes met Lightnin' Guy & The Mighty Gators, is Verlinde nog altijd bevreemd voor mindere tijden. Z'n tour door de Verenigde Staten met Marino Noppe (zijn leermeester en frontman van de Belgische formatie Maxwell Street) speelt binnen die gedachte een belangrijke rol. Verlinde noemt het één van de sleutelmomenten in z'n leven, juist omdat het avontuur een grote desillusie werd. "Nobody gives a shit about the blues there.... Het is tweederangs muziek voor tweederangs burgers. Vaak zijn de live bands in de clubs vervangen door dj's. In de VS geven jonge mensen niet om blues, dat is iets van hun ouders en grootouders'. Veel meer dan optredens voor groepjes toeristen zat er niet in voor Verlinde en Noppe. Regelmatig trokken ze erop uit om andere bluesartiesten aan het werk te zien. Bij al die optredens groeide het respect van Verlinde voor z'n Amerikaanse collega's enorm. 'Die bands staan daar voor een fooi te spelen... In België en Nederland mag je wat dat betreft van geluk spreken. Overal waar je komt, word je goed betaald, krijg je wat te eten en drinken etc. In Amerika is het echt een 'hard knock life'. Daarom zijn die Amerikanen zo blij als ze in Europa kunnen touren. Hier krijgen ze meer geld en waardering.

Wanneer je in de VS de blues speelt, moet je toch wel heel veel van die muziek houden. De muzikanten daar zijn maanden on the road, slapen in bestelwagentjes en uiteindelijk hebben ze nog net genoeg geld over om thuis te komen. Eigenlijk zouden Belgische en Nederlands bluesartiesten eens een maand door de VS moeten toeren om te ervaren dat het echt een 'hard knock life' is en wat een luxe het is om in de Lage landen blues te spelen. Blues in Amerika is nog vaak pure misère...'

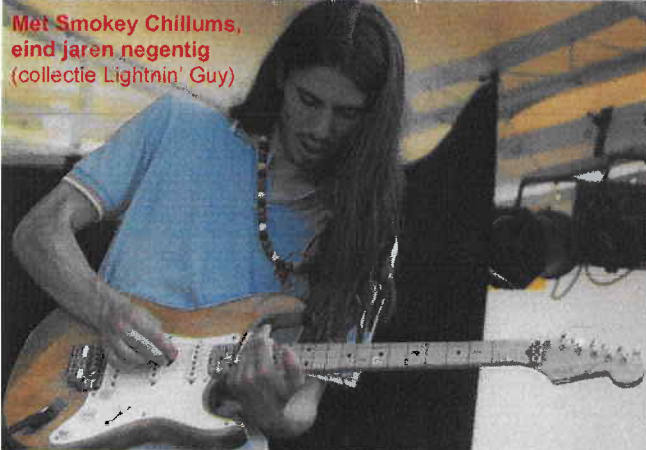
Alles opzij voor de muziek

Van misère is geen sprake in het geval van Lightnin' Guy & The Mighty Gators. Bijna uit het niets stonden er opeens een heleboel optredens geboekt. De band vertoonde hevige groeistruipen en dat bleek

'Wanneer je in de VS blues speelt, moet je toch wel heel veel van die muziek houden'

eens in het begin van Lightnin' Guy & The Mighty Gators. 'In die tijd had ik het idee dat je als bluesmuzikant in België of Nederland alleen maar gefrustreerd kon raken'. Het ging echter, tot grote verbazing van de frontman, als een speer met de band. 'In februari 2008 begonnen we met de band en in mei hadden we onze eerste optredens. Tussen mei en december speelden we pakweg veertig keer, helemaal niet slecht natuurlijk. We namen de live-cd 'Live From The Heart' op en tourden door Oostenrijk. Eind 2009 raakte ik

niet altijd even makkelijk te verteren voor Verlinde. 'Ik kreeg problemen met muzikanten die niet altijd konden spelen. En de professionele muzikanten kenden mij nog niet. Ik kon dus wel veel spelen, maar het was een heel karwei om alles georganiseerd te krijgen. Gelukkig was het tijdelijk en beschik ik nu over een vaste band en een netwerk met muzikanten'. Het moge duidelijk zijn dat we hier met een druk baasje te maken hebben. Wat daarbij opvalt, is dat Verlinde al z'n zaakjes zelf regelt. Is het niet handiger om zoiets uit handen te geven? 'Nee', vindt de Belg: 'Bij een boeker ben je slechts één van de vele artiesten en wordt er misschien minder aandacht aan je besteed. Een boeker of bureau om mij te kunnen verkopen en

Met Smokey Chillums, eind jaren negentig (collectie Lightnin' Guy)

Met Marino Noppe (links) en Eig T. Clarksdale, MS, 2001

promoten in Europa is daarentegen wel handig, maar voor een optreden in een café heb je toch geen manager nodig? Bovendien kost het je ook weer geld. Niet dat ik zo'n controlefreak ben, maar als beroepsmuzikant moet je niet te beroerd zijn om de handen uit de mouwen te steken. Ook roadies vind ik niet nodig. Want waarom zou ik mijn versterker niet meer kunnen dragen?

Het is wel slopend. Ja, alle tijd gaat op aan muziek. Maar aan de andere kant brengt de muziek mij op leuke plaatsen. Ik vind ook dat je altijd moet proberen om het beste van jezelf te geven. De mensen komen voor jou en de organisatoren hebben hoge verwachtingen. Je kunt niet zomaar zeggen: "ik heb vandaag niet zoveel zin". Ik ben dankbaar dat ik zoveel mag spelen.

Momenteel is alles gefocust op de muziek. Mijn leven bestaat voornamelijk uit optreden, herstellen, secretaris spelen en weer optreden. Door er zo hard voor te

maar speelde wel de hele nacht. Hij zong dan over de dingen die zijn publiek overdag meemaakte, waardoor iedereen een ogenblik de keiharde realiteit kon ontvluchten. Voor mij is dit de essentie van blues en de opdracht van elke bluesband. Daarom is Hound Dog mijn grote voorbeeld. Luisteren naar hem werkt sneller en langer dan een antidepressivum'.

Voor slidegitarist Verlinde was het al snel een uitgemaakte zaak: er moest een tribute band komen. Dat was echter makkelijker gezegd dan gedaan. 'Het gaat niet om technisch moeilijke dingen, het zit vooral in die rechterhand, die timing', zucht de Belg. 'Je kunt wel die licks spelen, maar dat wil niet zeggen dat je dan de energie van de band te pakken hebt. En dan heb ik het alleen nog maar over Hound Dog Taylor zelf. Voor de stukken van Brewer Phillips heb je bijvoorbeeld een geschikte ritme-gitarist nodig. En wat dacht je van een drummer als Ted Harvey, die zo vierkant drumt, dat het weer begint te rollen? Nee,

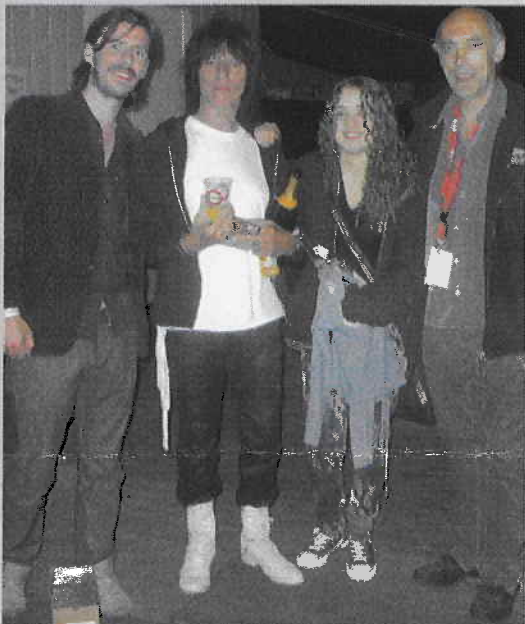
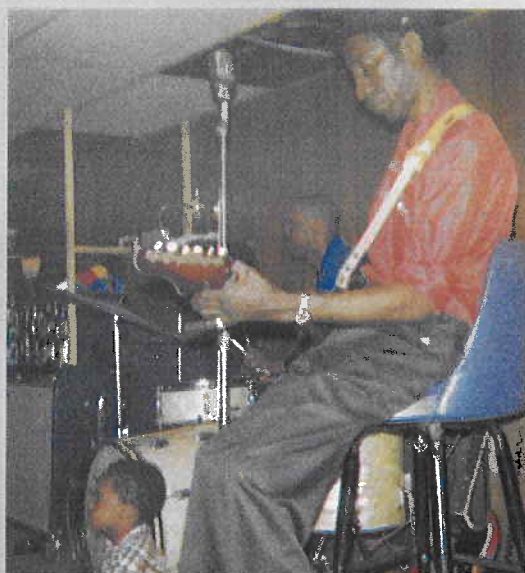
'Luisteren naar Hound Dog Taylor werkt langer en sneller dan een antidepressivum'

werken, hoop ik binnen een paar jaar toch wel wat te hebben bereikt. Voor andere dingen is er weinig ruimte. Familie en vrienden heb ik bijvoorbeeld niet zoveel gezien de laatste tijd, ik spreek voornamelijk mensen in de blueswereld. Wel leuk hoor, maar er komt nog wel een moment dat ik zeg: "Nu is het even genoeg geweest". Op dit moment krijgt de muziek echter voorrang. Ik wil wat opbouwen'.

Man met twaalf vingers

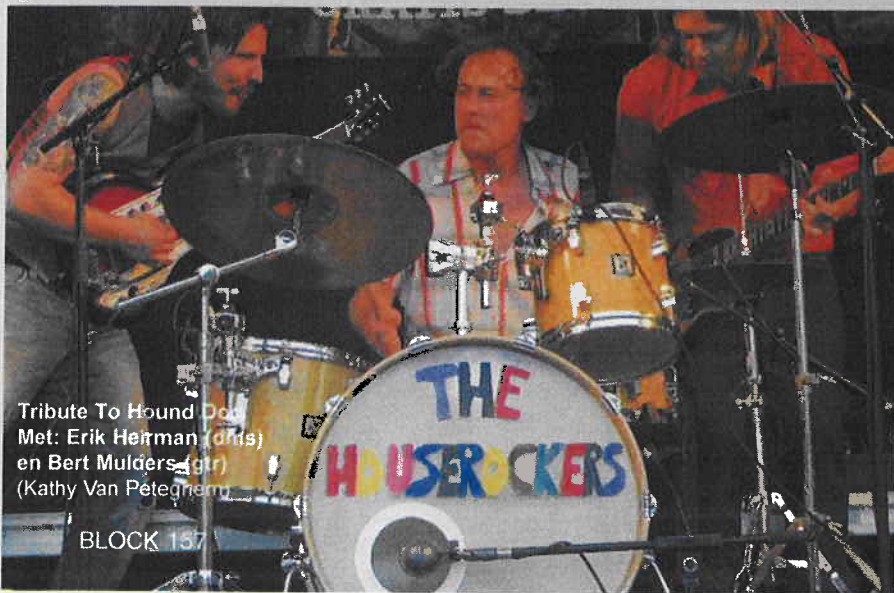
Behalve met The Mighty Gators treedt Verlinde op met de Hound Dog Taylor Tribute Band. Wanneer Verlinde begint te praten over z'n idool Hound Dog Taylor, is hij niet meer te stoppen. 'Ik was zestien, zeventien toen ik hem voor het eerst hoorde. Wat een energie! Ik werd gewoon weggeblazen'. Het was met name de combinatie met het rauwe leven in Chicago gedurende de jaren vijftig tot halverwege de jarenzeventig, die Verlinde voor Hound Dog Taylor deed vallen. 'Mensen gingen naar clubs om voor even al hun problemen te vergeten. Gewoon, jezelf bezatten en uit je dak gaan. Hound Dog Taylor (1915-1975) was soms zelfs zatter dan het publiek,

zonder z'n Houserockers was Hound Dog Taylor niets en dat gold ook andersom'. Met z'n tribute band probeert Verlinde zo dicht mogelijk bij de originele setting te blijven. 'Ik ken niet zoveel bands of artiesten die optreden met alleen een slidegitarist, drums en een ritmegitaar, dus zonder een basgitaar. Er zijn wel mensen die nummers van Hound Dog Taylor spelen, maar dan doen ze het bijna altijd met een basgitaar. Hoe meer we spelen met de band, hoe meer we de sound van Hound Dog Taylor benaderen. Tegelijkertijd komen we ook steeds meer los van de originele opnamen. Bij nummers als 'Let's Get Funky' of 'Taylor's Rock' is het zo heftig, net een punkband. Een nummer als 'Sadie' gaat daarentegen ontzettend diep, over een liefde die hij niet kan krijgen of is kwijtgeraakt. Het spelen van die muziek is dan zo intens, zeker als je de juiste feeling te pakken hebt. Maar op het podium blijf ik gewoon Lightnin' Guy. Het is geen imitatie en ik speel geen rol. Dus geen hoedje of gestreept hemd, een Teisco of andere Japanse gitaar. En Tsja, Hound Dog had zes vingers aan zijn linkerhand en die heb ik ook niet'. (Hij had er oorspronkelijk ook zes aan zijn rechterhand, maar hakte de zesde vinger aan die hand eigenhandig af

Geheel boven: Hound Dog Taylor, jaren zeventig, (Cees Klop), Midden: Met Jeff Beck, Tal Wilkenfeld, Wim Vermeijen, Peer 2009 (collectie Lightnin' Guy)

Kwadendamme, 2011 (Leo Gabriëls)

Tribute To Hound Dog
Met: Erik Herman (drms)
en Bert Mulders (gtr)
(Kathy Van Peteghem)

